

Yeraltı Yazılarımdan 6

– cirik · 26 Mart 2021

.. arada bir durup sürekliliği olan anlamlı sözleri bazen de benim de içinden çıkamadığım cümleleri kurmaktan kendimi alamadığımı düşünüyorum , işte başladı bile evden çıkıyorum yeni bir düşünceyi kafama takarak “..gidene üzülme sevse gitmezdi gelene sevinme o da başkasından geldi bugün seni deli gibi seven dün başkasının uğrunda ölecekti..” hadi bakalım çık işin içinden , sabah sabah olalı kimse görmemiştir yollara çıkan bu kadar erken birini , ne demeli bilmiyorum içimde rahat durmayan hüznlerin tetiklediği duygular olmalı ki daha ezanlar bile okunmamış sokak köpekleri derin uykusunda bazıları otobüs duraklarının içinde kıvrılı yatıyorlar , her sabah aynı buluyorum onları çok mu yorgunlar acaba , biraz yaşlı gördüm iri ve tenbelceler , kulaklarında sağlık kontrolleri yapılmış küpeleri ile yanlarından geçiyorum .Hava ıslakça arada bir serpiyor hoşuma giden de bu tarz bir yağış aklıma Sunay akının dizelerine benzer sözler geldi “.. şemsiye yapımcıları ıslanmaktan tek kişiyi koruyacak genişlikte kesince kumaşları yağmur değil yalnızlıktır yağan..” diyordu , ben de son gülerde geçmeyen kalp ağrılarımı dinliyorum ne kadar mutsuz düşürüyor beni , şimdi yine başladım düşünce cümlelerine : “.. hayat, o kadar acımasız ki verdiği he şeyi geri alır da, sonu gelmez o gün gelir, yüzleşirsin geçmişinle , sokaklar, dile gelir söylemezler yanlış nerede hadi gel kurtar beni , bu hayattan gel kurtar beni bu azaptan hadi kurtar beni, yine eskisi gibi, bir baba sevgisi gibi, ağır ve yavaş.. Mevlam birçok dert vermiş beraber derman vermiş bu tükenmez derdime neden ilaç vermemiş..” demekten kendimi alamıyorum , birazı isyan birazı çaresiz bırakılmış yapıyalnız bırakılmış biri gibi hissediyorum kendimi bazen akşamları geç vakte kadar zihnimi dağıtmak belki unutmak acılarımı düşüncesiyle yürüyorum uzun uzun , bazen de bana faydası ne dünyama ne de ahiretime hiçbir faydası olmayan tv. karşısında geçiriyorum sonra birden gecenin bir yarısı olmuş daha oturuyorum ne bu boşluk diyerek kendime herkese gözlerimin önüne gelenlere sayıyorum , sonra oturup yazılmış dizelerden ezberimde olanlardan ruhuma en uygun olanları okuyorum “..fanidir dünya fani /alır da vermez yarı/bu tükenmez derdimi/tabipler de bilmedi/ Allahın verdiği dert gün olur gelir geçer/ aşka düşen gönüller yanar kül olur biter..” aklıma birden en çok sevdiğim filmler geldi sıralamaya koydum fakat en çok “..gönül yarası ve melekler şehri “ isimli film nedense anlamaya anlatmaya hissetmeye çalıştığım kurgu ve duygu olarak ben olan heyecanlarımdı o filmleri hatırlamak , şimdi buna neden ihtiyacım olduğunu yine ben biliyordum , filmlerde yol , yolcu , yollar , hepsinde ben varım kendimi arıyorum kendime geliyorum , az önce başlayan yağmurla ıslanıyorum ve ıslak yollara basarak geçiyorum tek tük arabalar geçiyor onlar da ıslatıyorlar beni , susuyorum sabah kadar yalnızım susuyorum konuşmuyorum yürüyorum söylenemiyor çünkü çok şey susmadan diye bir sözü içimden geçiriyorum , aklımdan geçen düşünce cümlelerim devam ediyor : “..şimdi benim son diye bitirdiğime, kim bilir kimler ilk diye başlayacak , gelmeyecek bir gideni olmayacak bir nedeni hiç beklediniz mi ?” bunları aklımdan kalbimden geçirme nedenlerimi anlayacak biri olacak mı ? ah bu kendini sürekli yalnız bırakma halim , seni aradım kalabalık yalnızlıklarda , o an anladım ! yalnızlık senin olmadığın tüm kalabalıklarda...” işte yeni bir felsefe boyutu olan bir cümle daha bana sık sık gelir böyle ani çığlıklar yalnızlığımı irdelemek bir tarifini yapmak istesem dedim , yalnızlığın

tarifi bende insanın kendini zamandan, mekandan, acıdan ve mutluluktan daha doğrusu kendinden soyutladığı, kendi kokusundan uzaklaştığı, elini uzattığında boşluğu okşadığı, aynaya baktığında canının yandığı, soğuk yatağının bir türlü ısınmadığı, içinde sıkıştığın bedeninin kontrolünden çıktığı, kendi dokunuşlarının bile yabancılaştığı, aldığın havanın ciğerlerine ulaşamadığını hissettiğin andır diye oturmuştur , asıl yalnızlık kendine dönüp baktığında, içine, kendine dokunduğunda hiç bir duygu hissedemediğin andır , sevinç, acı, hüznün, mutluluk, keder, sıkıntı....bu duygu ve benzer duyguların hiç birini hissedemiyorsan kendine dokunduğunda asıl yalnız olduğun anlar o anlardır işte...yanında biri olması falan yalnız değilsin demek değildir , kendinle baş başa kaldığında kendine dokunduğunda bu duygulardan birini dahi hissediyorsan, o ruh halleri içindeysen eğer ne mutlu ki yalnız değilsin , uzun bir fikir düşünce yolculuğuna çıkmış gibi hissettim kendimi bunları kendime fısıldarken , kim bilir daha ne kadar kendimle konuşacağım bu yol uzun yol daha yolum var sağımdan solumdan geçen arabaların korna seslerine aldırmiyorum özellikle minibüs ve taksiler hepsi aynılar , onlar için ben bir yolcu olarak mahkumum sanki binmelere , oysa yolların yolcuları yaya olanlarıdır güzel olan tarafı da kendisiyle sık sık dertleşir olmalarıdır , onlar bilmiyor ben kendimi biliyorum ya ! , nihayet uzaktan görünmüştü çalıştığım okul mutlu hissettim kendimi , mutlu olmanın yolunu karşı tarafı mutlu etmek sanıyordum hep yalnız kaldım demek zorundayım , çünkü çok yalnızım , bugün biraz ağır melankoli yorgun ve buruk geçti , iyi mi oldum olacak mıyım yarın beni bekleyen bir sürprizim var mı ? hiç bir şey hakkında bilgi ve tahmin yapamıyorum , sevgiyi sevmeyi sürdürmek gerektiğini biliyorum sadece , sevdiğimle bütün zamanlarımı yaşamak hayalime ne oldu ? eskiden ne zengin düşler kurardım o kadar özlüyorum ki beni derinden hissedecek biri çıkıp gelecek mi ? son günlerde uykularım kaçtı rüyalara rest çektim uyumuyorum , herkes derin uykudayken dalmışken ben seni düşünmekten geçemiyorum uykuya , neyse nihayet yol bitti fakat söz bitmedi şehrin ışıkları birazdan bir bir sönecekler ancak benim bitmeyen geçmeyen ,sönmeyen ışıklarım , yürüyecek yollarım hiç tükenmeyecek ...

mustafa kaya

26.03.2021/ beylerbeyi